D

El secret de la lluna

Com cada dimecres, l'estava esperant a la parada de bus, atenta a qualsevol moviment, a qualsevol alerta. Estava plovent molt i m'havia aixoplugat sota el sostre de l'estació. Finalment, l'autobús es va estacionar a la parada, va baixar una senyora gran i, seguidament, amb presses, ell. Duia uns auriculars i la jaqueta blava que sempre portava els dies de pluja. Va mirar als dos costats del carrer abans de creuar. Va començar a caminar ràpidament, en direcció nord. Sabia que si no el seguia, perdria l'oportunitat. Ell, el Martí, era el fill de l'alcalde de Cabrera de Mar, anava amb mi a l'institut, però feia mesos que no venia.

Us preguntareu per què segueixo al Martí, bé, doncs, era el mes de desembre a Cabrera, feia un dia fred i jo llegia un llibre a la plaça quan em va semblar escoltar una conversa molt estrafolària.

- ... Et coneixes el camí, tot recte fins al cim. Ja saps el que has de fer- deia una dona de cabells foscos com el carbó, estava preocupada per si l'escoltaven. -Quan arribis al Castell, obra el cofre, aquesta setmana fes-ho bé. La passada el senyor es va enfadar amb mi per no amagar bé els ossos.

Els ossos? És que havien enterrat un cadàver? El Martí era un assassí? O potser només parlaven d'aquella manera per a confondre als altres?

- Descuida- va dir amb una veu suau i despreocupada el noi, era alt i tenia els cabells arrissats.- Aquesta vegada ho faré bé.

Des de llavors, cada vegada que mencionaven o em creuava amb jove em moria de curiositat per saber la seva història. Fa gairebé un mes que el segueixo, amb la intenció d'enxampar-lo en el seu pla misteriós.

Tornem al dia de pluja. Em trobava perseguint al sospitós pels carrers del poble. El Martí es va escapolir per un petit carreró. Vaig esperar que avancés una mica més per tornar a seguir-lo. Va girar a l'esquerra, i va ser en aquell moment quan em vaig assabentar d'on ens dirigíem, gràcies a un senyal que apuntava la muntanya: El Castell de Burriac. El noi va

seguir la direcció de la fletxa i seguidament ho vaig fer jo. Ja començava a pondre's el sol i cada vegada plovia més. Sort que no em guiava per les seves petjades, perquè hauria estat complicat. Tot i que anava carregada de valor, quan es va amagar el sol per complet se'm va remoure l'estómac de por, però no podia tornar a casa, no ara. El so del vent xocava contra les meves orelles, els bassals d'aigua m'esquitxaven i la llum de la lluna il·luminava el camí.

El Martí va endinsar-se entre els arbres del petit bosc, em vaig quedar confosa en el camí de sorra, que amb la mancança de llum semblava més perillós. Hauria de continuar seguint-lo? Potser sí era un assassí i jo era la següent víctima.

Finalment, vam arribar a les escales que portaven al castell, si aquella dona de la plaça no mentia el cofre devia estar amagat per allà prop. Vaig pujar les escales amb molta cura i quan vaig ser a dalt em vaig amagar darrere d'un mur.

El mirava amb atenció, va començar a cavar i a cavar. El noi semblava més misteriós cada vegada que el mirava. Es va eixugar la suor del front amb la màniga del jersei. No sé què va tenir aquell gest, però em va fer veure una faceta atractiva d'ell que abans no havia vist.

Va tancar els ulls i va sospirar. Mirava la lluna amb admiració.

- Ho sento pare, no puc més.- Li va regalimar una petita llàgrima que vaig veure gràcies a la tènue llum de la lluna.- Això és massa pes per a mi.

Va tirar la pala amb agressivitat sobre el cofre mig obert. Es va girar i va quedar d'esquena a la caixa. Vaig escoltar un sanglot provinent d'ell, es va tornar a girar amb el propòsit d'agafar la pala un altre cop. Em vaig incorporar millor per veure'l, però va ser un intent fallit en ensopegar amb una pedra. El Martí va mirar en tots els sentits cercant d'on provenia el soroll.

- Hola? Hi ha algú?- va mig cridar desesperat.- Merda.

Vaig sentir les seves passes cada vegada més a prop. Procurava no fer soroll, em vaig tapar la boca amb les mans per evitar fer un crit. Les petjades es van aturar de cop, ja no s'escoltava res. Tot silenci. Llavors, quan menys m'ho esperava, un braç em va estirar cap a ell. Vaig

deixar anar un gemec i instintivament vaig intentar desempallegar-me del braç, va ser impossible perquè aquest m'estirava amb més força, tot i així ho intentava.

- Ja et tinc- va sonar mig desesperat després de l'esforç que havia fet per llevar-me. Quan vaig aixecar la mirada me'l vaig trobar analitzant-me.

- Cèlia?- Merda, ara què feia. Podia fugir, però estava segura que ell era més ràpid o podia quedar-me i veure què passava- Què fas aquí? És molt tard per a una excursió- va deixar d'agafar-me el canell i em va observar.

- Ehh... Jo...- em mirava atentament esperant una resposta. No hi havia cap resposta, no podia dir que el perseguia, no, i menys que pensava que era un assassí.- Què és allò?- vaig assenyalar el cofre. A en Martí se li van obrir els ulls més del compte.

- Res.- Va sonar neutre. Va girar-se cap al cofre i va tornar a mirar-me.- Només és una capsa.- Jo sabia que no ho era, només esperava que ell no sospités res. Encara que sembli graciós donades les circumstàncies, vaig esternudar.- Agafa, deus tenir fred, amb la pluja que està caient...- em va oferir la seva jaqueta blava.

- Gràcies.- Em vaig posar la jaqueta i em va venir una olor de perfum, feia olor d'ell, al Martí. Vaig pujar la cremallera i seguidament em vaig trobar mirant-lo. Tenia uns ulls grisos molt interessants.- Crec que hauria de tornar a casa.

- T'acompanyaré, jo ja me n'anava- El que em faltava, caminar de tornada amb ell. Ara hauria d'estar alerta tot el camí. Va girar-se i vam començar a caminar.- Cèlia...- es va parar en sec.- Ho sento, ho sento molt, ho he de fer.- Amb un moviment brusc va treure de la butxaca una pistola. El cor se'm va parar per uns instants. Uns segons després en veure que es començava a apropar, vaig agafar un grapat de sorra i li vaig tirar als ulls, sense que tingués temps de reaccionar.

Vaig començar a córrer tan de pressa com el meu cos em permetia. Vaig girar-me per veure si venia darrere meu, no el vaig veure. Sincerament, no sabia per on estava anant. Només sabia que havia de córrer. Vaig parar per agafar aire, just quan vaig escoltar alguna cosa. Vaig girar el coll en totes les direccions. Al costat d'un arbre estava ell. Em vaig sobresaltar en veure'l

tan tranquil, movent la pistola entre els dits. Els raigs de lluna es reflectien clarament en el metall.

- Saps una cosa? Sempre m'has semblat una noia molt curiosa- va deixar anar com si res, com si no m'estigués perseguint per matar-me.- No hauries d'haver-me seguit, no m'agrada implicar gent en això- va riure mentre mirava el terra.- Com odio al meu pare.

L'alcalde? Però si és una persona molt amable i comprensiva. O potser només ho fa veure?

- T'explicaré una història- va dir molt serè- Hi havia una vegada, un nen. Els seus pares, quan va fer vuit anys van decidir que treballaria per a ells. Primer va començar amb encàrrecs petits i a poc a poc va anar fent coses més grans. Cada vegada veia les coses més clares. Ja no pensava en els seus pares de la mateixa manera, ja no confiava en ells.- Va donar un cop de peu brusc a un arbre.- Estic cansat d'ells, de tot això- Se'm va estrènyer tot el cos. Per instint, vaig retrocedir una passa. -M'ha agradat conèixer-te, Cèlia- Estava confosa. Va col·locar-se la pistola a la templa i va tancar els ulls. Amb delicadesa va treure el segur i tot seguit va disparar. Vaig deixar anar un crit ofegat. El Martí era a terra, li sortia sang del front i respirava amb molta dificultat. Vaig córrer cap a ell i li vaig agafar la mà.

- Martí, Martí, m'escoltes? Martí!- Plorava, plorava molt i ho feia per ell, que en uns instants abans havia volgut matar-me.- No moris, si us plau. Martí! Per favor, digues alguna cosa.

- Gràcies- va dir en un sospir. Ja no respirava. Havia mort. I el que és pitjor de tot és que no sabia per què em donava les gràcies. Em vaig quedar una estona amb ell, sense saber què fer, ni què pensar. Hauria de trucar la policia, però abans volia veure amb els meus propis ulls el contingut del cofre. Vaig tornar a fer la ruta al castell. En arribar vaig buscar l'objecte. Es trobava al mateix lloc que abans. Em vaig apropar, amb l'ajuda de la pala vaig obrir-lo del tot. No em podia creure el que veia.

Em vaig asseure i vaig mirar a la llunyania, per art de màgia va deixar de ploure. Vaig pensar que, al cap i a la fi, havia descobert el que portava entre mans el fill de l'alcalde. Després vaig pensar que la lluna ho sabia tot, era el testimoni del que havia passat aquella nit i moltes més.

La lluna era sobre meu quan vaig decidir que allò quedaria entre el Martí i jo. Vaig agafar la pala i vaig enterrar el cofre. Després, vaig cavar un forat entre dos arbres i vaig fer el mateix amb el Martí.

Aquella nit les estrelles semblaven més brillants que cap altra nit.